

Arrest

nr. 158 878 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft en de kritiek van de verzoekende partij dat er geen rekening zou gehouden zijn met het schoollopen van de minderjarige kinderen en dus meer algemeen met de belangen van de kinderen in het kader van de beoordeling van voormeld artikel 74/13 om hun schooljaar af te maken, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen van de verzoekende partij. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsverplichting bevat, wijst de Raad erop dat op grond van voornoemd artikel het volstaat dat op een of andere manier blijkt dat rekening werd gehouden met de in deze bepaling vermelde elementen indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak. In de synthesesnota van 9 juni 2015 opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat “Hoger belang van het kind: betrokkenen halen aan dat de kinderen reeds gedurende gans hun verblijf in België en tot op heden hier schoolgaand zouden zijn. De kinderen zouden in Zwitserland geboren zijn en zouden daar ook steeds hebben gewoond en school hebben gelopen. Er zouden schoolattesten en geboorte-attesten en Zwitserse bewijzen worden toegevoegd. De kinderen zouden dan ook geen concrete binding met Servië hebben, ze zouden ook niet kunnen terugkeren naar Zwitserland, ze zouden daar geen verblijfsrechten meer kunnen opnemen. Het zou vanuit pedagogisch, psychologisch, sociaal,... oogpunt onaanvaardbaar zijn om de ontwikkeling van de kinderen hier in België af te breken en hun te sturen naar een land waarvan zij enkel de nationaliteit zouden hebben doch nooit zouden gewoond hebben, laat staan daar school te hebben gelopen en daardoor zelfs de taal niet volledig machtig zijn.

Het is in het belang van de kinderen dat zij de situatie van hun ouders volgen. Er wordt niet aangetoond dat de belangen van de kinderen zouden geschonden worden bij een terugkeer.

Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst zou kunnen bekomen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Het lijkt zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.

Het gehele gezin kan samen terugkeren. Betrokkenen dienen niet naar Zwitserland te gaan, ze tonen niet aan waarom het loutere gegeven dat de kinderen daar zouden geboren zijn, een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.”

Bovendien kan de vraag gesteld worden naar het belang dat de verzoekende partij heeft bij het aanvoeren van deze grief nu zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt en er geen indicaties bestaan aan de hand van de stukken van het administratief dossier dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partij niet langer schoollopen.

Wat de verwijzing betreft naar een arrest van de Raad van State en een arrest van de Raad betreft, dient erop te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie, geen precedentenwerking kennen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat haar situatie gelijkaardig is aan degenen waarnaar zij verwijst in voormelde arresten.

De Raad wijst er verder op dat wat de schending van de artikelen 3, 28 en 24 van het IVRK -en het hoger belang van het kind- betreft, dat het minderjarige kind van de verzoekende partij niet als dusdanig is vertegenwoordigd in het huidige geding zodat de verzoekende partij zich niet dienstig op deze artikelen kan beroepen. Daarnaast merkt de Raad op dat deze artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK daarom niet dienstig inroepen.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 15 oktober 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 17 november 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 oktober 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP merkt op dat volgens de beschikking de artikelen 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse directe werking hebben, maar dat zij van mening is dat dit wel het geval is: de artikelen zijn voldoende duidelijk en precies om rechtstreekse werking te hebben. Zij stelt dat het feit dat de ouders louter in eigen naam optreden en niet als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen enkel en alleen te wijten is aan het feit dat minderjarige kinderen niet het voorwerp kunnen uitmaken van een verwijderingsmaatregel en enkel de ouders de artikelen kunnen inroepen in het kader van huidige procedure."

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar kritiek ter terechtzitting haar argumenten uit het verzoekschrift herhaalt en verder de vaststellingen uit de beschikking van 2 oktober 2015 louter ontkent. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Het louter ontkennen van de vaststelling uit de beschikking omtrent het aanvoeren van voormelde artikelen uit het Kinderrechtenverdrag met name "dat het minderjarige kind van de verzoekende partij niet als dusdanig is vertegenwoordigd in het huidige geding zodat de verzoekende partij zich niet dienstig op deze artikelen kan beroepen. Daarnaast merkt de Raad op dat deze artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de

rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK daarom niet dienstig inroepen.”, doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen uit de beschikking.

Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.St.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van de artikelen 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, zoals ook al in voormelde beschikking werd opgemerkt. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridische volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van voormelde artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan inroepen.

De Raad laat derhalve gelden dat uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET